Strah in obsedenost

Brali ste o nenavadnih primerih obsedenosti, a vendar brez natančnega znanja, kako obsedenost nastane. Od kod in ob kakšnih priložnostih? V poduk tale dramatični opis.

Satan ima zelo veliko množico hudobnih privržencev, skrbi, da se njegovi pomagači včasih pomešajo med ljudi. Imajo nalogo, da ne opustijo nobenega sredstva, s katerim bi se dalo kakšno dušo ujeti za dvorjana Knezu vse zlobe in laži. Nato se hudobneži po skrivnih poteh priplazijo na zgornji svet. Pri tem zakrijejo svoj namen tako spretno kolikor je le mogoče, da ne bi mogli boljši duhovi, ki jih sreča, ničesar zasumiti. Če ga vprašajo za razlog, se hlinijo s kakšno spoštovanja vredno pretvezo in milo prosijo mogočne stražarje, naj jih pustijo gor, da bi mogli najti priložnost, da bi marsikaj prejšnjega zla popravili in se poboljšali.

Ker pa se mora v kraljestvu dobrih in hudobnih duhov nadvse spoštovati svobodna volja - kolikor ne namerava kaj prehudega – jih tudi spustijo gor, seveda pa jih nenehno skrivoma opazujejo. Ker pa dovoljenje navadno zlorabijo, ne morejo prav nič ugovarjati, če se morajo vrniti v hujše stanje, kot je bilo njihovo prejšnje.

Kaj počnejo hudobneži potem, ko pridejo na gornji svet? Nekateri duhovi takšnih ljudi, ki so bili v življenju prevzetni, bogati posestniki, odidejo v svoj še stoječi grad. Tam strašijo, ker hočejo ljudi opozoriti, da je v gradu še zaklad. Na to opozorjeni ljudje rotijo hudobnega duha, naj jim pokaže, kje in kdaj morajo kopati, da bi našli zaklad.

Duh jim z različnimi prikaznimi označi, kje naj bi bil zaklad zakopan. Ljudje kopljejo in ne najdejo ničesar. Vendar iskanje z veliko vnemo nadaljujejo. Tu se potem zgodi, da si takšen peklenski duh izbere žrtev in jo obsede. To se najlažje zgodi z zaužito hrano ali pijačo, če ME pozabijo prositi za blagoslov. Ko je takšen hudobni duh dosegel svoj namen, je navadno konec strašenja v starem gradu.

Ko hudobni duh prodre v človeka, pri priči preišče njegovo srce. Kmalu spozna njegove slabosti in začne vanj vdihavati svoja zla nagnjenja, želje in poželenja. Če ga srce sprejme s privolitvijo, ostane ta hudobnež miren in opazuje, kako začne takšen človek postopoma ravnati v skladu s peklenskim prišepetavanjem. Ko je človek dovolj izpolnil voljo hudobnega duha, ki v njem prebiva, povzroči ta duh navadno v njegovem telesu smrtno bolezen. S tem poskuša kar se da naglo tako pokvarjeno dušo iztrgati mesu in jo izročiti svojemu gospodu in ukazovalcu.

Vendar pa ne gre po načrtu takšnega duha. Takoj ko duša zapusti meso - pa naj je dobra ali zla, jo vedno dočakajo in sprejmejo angeli. Hudobni duh bo najbolj kaznovan in vržen nazaj k svojemu poveljniku, kjer bo ravno tako dobil zelo hudo kazen. Takšen neuspešnež ne bo kmalu spet poslan navzgor.

Dušo z duhom, ki prebiva v njej, prestavijo angeli v takšno stanje, v katerem lahko postopoma spozna, kakšno je bilo njeno zemeljsko življenje. Če se hoče spreobrniti, pride vedno višje in višje. Če pa je trdovratna, prispe vedno globlje in s tem do vedno

hujših kazni. Če tudi v tem primeru ne dosežejo vrnitve, šele potem lahko svobodno po svoji volji naredi preskusno potovanje v pekel. Če ji je v njem všeč, ostane tam po svojem nagnjenju. Če pa ji ni všeč, se lahko spet vrne. To pa se zgodi le redko, ker je pekel napolnjen z vsemi obljubljenimi vabami. Tu je številna množica umetnostnih prevar, kako spraviti dušo vedno bližje resničnemu Satanovemu bistvu, da bi postala njegov popolnoma skladni del.

Vendar pa se to ne more nikoli zgoditi, ker ima vsaka duša že svojega duha in se od njega ne more ločiti. Ta čisti duh je nasprotje Satanovega duha. Če se hoče takšna duša približati Satanu, začne delovati duh, ki je v njej, sam kot sodnik in kaznovalec in muči dušo kot notranji ogenj. S temi mukami se duša spet oddalji od Satana, kolikor je le mogoče, tako da se nekoliko poboljša. Če se poboljšuje še naprej, ji bo lažje in lažje, kolikor bolj se približuje čistosti njenega duha, ki prebiva v njej.

Če se to poboljšanje nadaljuje, lahko doseže tudi blaženost, če postane takšna, kakršen je njen duh. Kajti to je razlika med blaženostjo in pogubljenjem: v blaženosti preide duša popolnoma v duha in duh je potem resnično bitje. V pogubljenju pa hoče duša izriniti svojega duha in sprejeti drugega, namreč Satanovega. Ker pa ima duh v njej nasprotno polarnost, se to izrazi kot nasprotna sila, ki silno odvrača od Satana. Kolikor bolj se duša približa Satanovemu bistvu, toliko silnejše je delovanje duha v njej proti Satanovemu duhu. Ta reakcija je za dušo najbolj boleč občutek. In *od tod* pridejo peklenske muke in trpljenje. Ta reakcija se pojavlja tudi kot neugasljiv ogenj. To je črv v duši, ki večno ne umre in katerega ogenj ne ugasne. Torej je isti ogenj, ki v angelu povzroča najvišjo blaženost, v hudiču pa največjo nesrečo!

Iz te predstavitve si že lahko ustvarite pravi pojem o bistvu pekla in o Satanovem načinu delovanja. Toda to ni edino, s čimer skuša Satan po svojih pomagačih kakšno dušo ugrabiti zase. Če so takšni duhovi nekoliko boljše vrste, jih nič ne ovira, da bi se ne polastili mesa nedolžnih ljudi, celo otroških teles. Vendar je pri takšnih ljudeh duša najskrbneje zavarovana in srce obvarovano pred prišepetavanjem. Če hoče biti takšen, nekoliko manj hudoben peklenski emigrant poslušen, lahko sam postane deležen milosti in usmiljenja, ki ju uživa takšen nedolžen človek. Če pa se vede nespodobno in na vse načine razsaja v telesu, ki ga je obsedel, bo ali kmalu iz njega izgnan ali pa v njem prisiljen k rnirovanju.

Včasih se lahko enega telesa polasti več duhov. Prej pa morajo vsekakor obljubiti, da v njem iščejo le svoje ozdravljenje. Potem se jim dovoli, kar želijo. Kajti takšni duhovi ne sledijo nasvetu angelov, naj se raje takoj obrnejo na.Gospoda. Navadno trdovratno vztrajajo pri dokazovanju, da lahko samo po tej poti prispejo do Gospoda. Tako se jim želja izpolni, kajti angeli pustijo svoje varovance, da se učijo iz svojih

izkušenj.

Večinoma pa po tej poti polaščanja *ne* gre. Zaradi tega se takšno dovoljenje da samo enkrat, silno redko dvakrat. Potem sledi druga pot, namreč pot sodbe, kazni in muke. Ponosna duša sicer prenese zelo veliko, če pa ji vendar postane neznosno, se vsaj za nekaj časa spreobrne.

Glavna nesreča duše pa je v tem - izvira. iz Satanovega prišepetavanja - da si potem, ko ji gre nekoliko boljše, dela očitke. Ne morda obžalovalnih, temveč da se je pustila s trpljenjem ostrašiti in pregnati nazaj. Če bi vzdržala muke, bi postala eno s Satanovo močjo in Gospodovega veličastva bi bilo konec. Zaradi takšnih blodenj se navadno povrne v še večjo hudobijo. Resnično so v najnižjem peklu takšni, ki ne odnehajo s to blodno predstavo proti stalnemu, vedno naraščajočemu trpljenju in mukam in najdejo deloma zmagoslavje v tem, da tudi v največjih mukah kljubujejo Gospodu. Njihova trdovratnost je tako velika, da jih niti polna mera ognja jeze ne pripravi do spreobrnjenja. Tako bodo morali tudi nekoč pretrpeti, da bodo s svojim središčem, ko jim bo odvzet duh, odpotovali v večno pogubljenje. Obsedenosti pa vas ne srne biti preveč groza, kajti skoraj vsak človek ima takšne goste v svojem telesu. Zakaj in *kako,* to boste razumeli po naslednjem opisu.

Jakob Lorber
Zemlja in luna